

כוכבים

איך נפלו גיבורות

לאחר מישפט שנערך במשך ארבע שנים בהוליבוד, זיכה שופט מקומי את המכונאי דונאלד בלית בסך של 15 אלף דולר פיזיים.

המשלמת היא השחקנית-לשעבר הדי לאמאר, מי שעוררה בזמנו שערוריית עזר מה בהופיעה עירומה. עוד לפני מלחמת העולם השנייה, בסרט צ'יז בשם אקסטרה, אחר כך באה להוליבוד, שם נחשבת לאחת הנשים היפות ביותר, נישאה לשורה ארוך כה של בעלים, והופיעה בסידרה ארוכה של תפקידים, ביניהם גם כדלילה, לצד ויקטור מייצ'ור (שמשוך).

לפני ארבע שנים הגישה הגברת לאמאר תלונה למשטרה על שנאנסה בידי המכונאי בלית, אשר נאסר בו במקום. כאשר הגיעה תלונתה של השחקנית לבית-המשפט, טען המכונאי שלא היה כלל צורך באונס, מאחר וזו נעתרה לו מרצון. ואילו הדי לאמאר לא העזה אפילו לבוא ולטעון טענה נגדית. בלית דרש פיזיים על הוצאת דיבה, וכאמור, זכה בהם. פלשתו עליך, דלילה.

תדריך

תל-אביב

*** טריסטאנה (בן-יהודה, ספ"ד) — התפוררות חברתית והתפוררות לאומית בספרד, בסרט של לואיס בונואל המיועד רק למי שמוכן לפענח את כל סמלי ורמזיו של הבמאי.

*** הזקן והילד (פרים, צרפת) — ילד יהודי מסתתר אצל איכרים צרפתיים,

הדי לאמאר ב"אכסטרה" פלישתים עליך!

בלחמת-העולם השנייה. סרט רגיש ואנושי, הנחנה ממשחקן הבלתי רגיל של מישל סימן. כדאי לראות.

ירושלים

*** ירימנו של שומר (חן, צרפת) — סרט אלים במיוחד על מפקח-מישטרה, הנוטל את החוק לידי ויוצא לנקום מות ידידו. תמונה עגומה של עולם החוק והדי פשע גם יחד.

חיפה

*** התפשטות (אורלי, ארצות-הברית) — הורים מול צאצאיהם, בסרט מלא אהבת-אנוש ורגישות, של הבמאי הצ'כי מילוש פורמן, המבין כנראה את רוח האמריקאים לא פחות מאשר את בני עמו.

הנויטה

במקום נכרז

מכונת האהבה (מוגרבי, תל-אביב, ארצות-הברית) — לאחר שהסבירה ב"עמק הבנות" מה חשיבותה של הנויטה בקריירה הקולנועית, ממשיכה ז'אק" לין סוזאן במחקרה (!) החברתיים, ומצביעה על כך שגם בעולם הטלוויזיה יכול גבר נאה, המוכן תמיד לפעולה, להגיע רחוק מאוד, אם הוא יודע לבחור לעצמו את הנויטות המתאימות. מסקנה מועזת במקורותיה.

במיקרה זה, הגבר הוא רובין סטון (ג'ון פיליפ לאו), קריין חדשות שהיה נשאר אלמוני לנצח, אילולא השגיחה בו אשתו של מנהל רשת-טלוויזיה גדולה. בהשפעתה האי שית, הופך רובין למנהל-החדשות בתחנת-השידור של בעלה, אחר כך ממלא אפילו את מקומו, כשהוא נופל למישכב, ונכשל בסופו של דבר, רק משום שהתיאבון שלו גדול מכדי שיתפק באשת מנהל אחד בלבד.

הרומן הבאנאלי, עליו מבוסס הסרט, נמכר במיליוני עותקים. בלי לנוע בשאלה עד כמה נאמן לו הבמאי ג'ק הילי, אפשר לציון בשקט שהסרט באנאלי לא פחות. יש בו מישכביזם, מישכבים בזוגות ובשלישיות, סצינת התאבדות גנובה ישר מן "האזרח קיין", ושטחיות אווילית משוועת.

לאו: לשכב, כדי לא להירדם

זהו אחד מאותם סרטים בהם דמות מסויימת נחשבת לחכמה רק משום שאחרים אומרים זאת עליה (בעוד שהיא עצמה אינה נראית חכמה כלל), וכל עשר דקות חייב לבוא אקט מיני כלשהו (מותאם, כמובן, לדרישות הצנורה האמריקאית, כך שאינו אפילו נועז ביותר) כדי שהצופה לא יירדם.

נוי נוריץ

את הנוציץ?

נישואין בהרצה (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) — קר דם כל, אנחנו חיים בעולם מסורף. כולם רודפים אחרי הכסף, וככל שמתקרבים אליו יותר, כך מתקרבת גם התקפת-הלב.

אז באו נפסיק לרע את המירוץ המשוגע. הנה בחורה במיני, מתכופפת כדי להרים משהו. הצצה בתחתונה לא יכולה להזיק. וכי איזה גבר לא היה מציץ? אחר כך עוברים ליד בית-קולנוע, המציג סרטים פורנוגרפיים. איזה גבר אינו רוצה, לפחות פעם בחייו, לראות משהו כזה? אחר כך חוזרים הביתה ורוצים לתנות אהבים עם האשה. אז מה רע בכך?

מה שרע בכך הוא כי גיבור הסרט, "נישואין בהרצה" עושה את כל הדברים הללו בעשר הדקות הראשונות, ואחר כך הוא זקוק לשעה וחצי כדי להבין שהאשה האמריקאית שואפת להיות זו שמכתיבה את תנאי ההרצה, והיא הקור בעת שכל מי שחישוק על אצבעו, אסור לו להתבונן בחזית של נשים זרות, אפילו אם מה שיש בתוכן, מוצג לראווה לפני עיניו.

מה שמתקבל מכל הסיפור הוא סאטירה על הבוריקל בעצם את כל הטפת המוסר הבינונית שבאה לפני כן.

בנג'מין מציץ בהשגחת אשתו

גנות האמריקאית, האכולה רגשות-אשמה על כל הנאה שיש לה בחיים, סאטירה המצחיקה לעתים רחוקות, מגלה מקור ירות לעתים רחוקות עוד יותר, ומובילה ל"הפי אנד", המקל-כך, מה שמתקבל מכל הסיפור הוא סאטירה על הבוריקל בעצם את כל הטפת המוסר הבינונית שבאה לפני כן.

ישו

בעל-כורחו

איש האומגה (אופר, תל-אביב, ארצות-הברית) — חזון אחר-רית-הימים: לאחר מלחמה גר-

עינית, משתוללת המגיפה על פני הארץ. האוכלוסיה האנושית נכחדת, חוץ מרופא אחד שהצליח לגלות ברגע האחרון חיסון המציל את עורו, ומכמה מאות מוכיגיורל, שהמגיפה הלבניה את שערותיהם, עיניהם נשרפו ואינם מסוגלות לסבול את אור היום, ודעתם נטרפה עליהם לחלוטין. יצורים אלו נודדים בלילות ברחובות הנטושים של הכרך הגדול, ומנסים להשמיד כל זכר לתרבות שהמיטה עליהם ועל העולם את האסון.

האם ימשיך הגזע האנושי, כפי שהוא מיוצג עליידי דוק"טור נביל (צ'רלטון הסטון), להתקיים, או יחוסל סופית, כפי שרוצים אנשי המחילות?

במקום לענות על השאלה, מעדיף הסרט להתהדר בסמליות המופצצת שבתיאור המאבק של האדם, החי באור היום, ליצורי המחשכים. אחר כך, הוא מסביר שהרופא מסוגל להציל חלק מהשרידים האנושיים החולים, עליידי הרכבת חיסון המבוסס בעיקר על דמו שלו. ישו חילק את בשרו ודמו למאמנים בצורת יין ומים, והמשיח החדש, דוקטור נביל, יגאל את האנושות בדמו. להמחשת ההשוואה הוא נעמד מזמן לזמן בפזוזה של צלוב. שלא יהיו אי-הבנות. כתוצאה מכך יש רק שורה ארוכה של אי-הבנות.

הסטון: נסיוב נגד הסוף

שעה שברור לגמרי מדוע רוצה מישהו למחוק מעל פני האדמה את שאריות הדקנטיות של המאה העשרים, לא ברור לגמרי מדוע יש מישהו המתנגד לעשות זאת. ענייני הגזע, צו האופנה בקולנוע האמריקאי, מוסיפים לבלבול הכללי, ובסופו של דבר, אפילו הסטון משכנע יותר בשיריון "אל סיד" מאשר בדיאלוגים פסיכודיפולוסופיים עם עצמו.